

Arrest

nr. 261 982 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. FLAMME
Franklin Rooseveltlaan 112
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2021 waarbij de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geweigerd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FLAMME, die de verzoekende partij bijstaat, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2021 waarbij de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geweigerd wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker een synthesesemorie heeft neergelegd.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie (hierna de wet van 31 december 2012) aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetgever die reeds blijkt uit de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker in de synthesesemorie zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift niet samenvat, doch deze – weze het met de vertaling van een aantal citaten en de toevoeging van een bijzin – zonder meer integraal herneemt.

De Raad kan slechts concluderen dat geen wetsconforme synthesesemorie werd neergelegd.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het beroep onontvankelijk is (RvS 16 september 2014, nr. 228.370; RvS 6 oktober 2014, nr. 228.644).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 juli 2021 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

De verzoekende partij stelt in het verzoek tot horen dat de betekening van de beschikking van 2 juli 2021 niet op de door haar gekozen woonplaats gebeurde, en daarom niet rechtsgeldig is. Er moet evenwel worden geduïd dat de beschikking van 2 juli 2021 werd verzonden naar het adres dat de verzoekende partij als gekozen woonplaats opgaf in het procedurestuk dat zij bij aangetekende zending van 10 mei 2021 aan de Raad overmaakte. Haar grief dat de beschikking van 2 juli 2021 niet naar de door haar in het raam van de procedure voor de Raad gekozen woonplaats werd verzonden mist derhalve feitelijke grondslag. Bovendien blijkt niet welk belang verzoekende partij heeft bij haar grief, nu zij erkent dat zij de beschikking van 2 juli 2021 heeft gekregen.

Ter terechtzitting merkt de raadsman van de verzoekende partij op dat er geen tolk aanwezig is. Er blijkt evenwel geenszins dat de aanwezigheid van een tolk is vereist, nu de terechtzitting erop is gericht een juridisch-technische kwestie te behandelen en de verzoekende partij hiervoor een beroep doet op een advocaat die de proceduretaal machtig is.

De raadsman van de verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met het in de beschikking van 2 juli 2021 opgenomen standpunt dat de door hem ingediende synthesesmemorie geen samenvatting van de middelen zou inhouden. Hij betoogt dat hij ook niet kan worden verplicht om de middelen korter weer te geven dan in het verzoekschrift en stelt dat dit ook niet mogelijk is aangezien alles wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd essentieel is. Tevens voert hij aan dat zelfs indien wordt aangenomen dat de synthesesmemorie geen samenvatting van de middelen inhoudt, dit niet wegneemt dat het verzoekschrift wel rechtsgeldig werd ingediend en het beroep dus niet als onontvankelijk kan worden beschouwd.

De Raad merkt op dat de raadsman van verzoekende partij door op algemene wijze te betogen dat de inhoud van de beschikking van 2 juli 2021 integraal wordt betwist niet in concreto aantoonde dat de vaststellingen die in deze beschikking werden weergegeven niet correct zijn of dat het in deze beschikking opgenomen standpunt niet verenigbaar is met de aangewende wetbepaling of met de invulling die eraan wordt gegeven in de rechtspraak van de Raad van State waarnaar expliciet werd verwezen. De Raad benadrukt hierbij dat de Raad van State reeds uitdrukkelijk stelde dat *“uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, [...] blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesmemorie”* (cf. RvS 24 februari 2016, nr. 233.907). De Raad van State gaf ook aan dat het beroep moet worden verworpen wanneer *“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesmemorie voldoet”* (cf. RvS 16 september 2014, nr. 228.370; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.972).

De raadsman van de verzoekende partij gaat met zijn betoog dat de verplichting om de middelen die zijn opgenomen in het verzoekschrift verkort weer te geven een schending inhoudt van de rechten van verdediging daarnaast voorbij aan het feit dat de verzoekende partij over een keuzemogelijkheid beschikte. Indien de verzoekende partij, die werd geconfronteerd met het feit dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen neerlegde en dus nergens op behoefde te repliceren, haar in het inleidende verzoekschrift gedane uiteenzetting volledig wenste te handhaven, kon zij volstaan met de mededeling aan de griffie van de Raad dat zij geen synthesesmemorie wenste neer te leggen (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.972; RvS 21 januari 2015, nr. 229.886). Zij was dus niet verplicht om de argumentatie in

haar inleidende verzoekschrift verkort weer te geven. Nu zij er evenwel voor opteerde om toch een syntheseseminarie neer te leggen diende zij de door de wetgever bepaalde regels die erop zijn gericht een dilatoir optreden tegen te gaan te respecteren. Een schending van de rechten van verdediging kan niet worden vastgesteld (cf. RvS 6 oktober 2014, nr. 228.644).

Het betoog van de raadsman van de verzoekende partij dat het verzoekschrift op ontvankelijke wijze werd ingediend doet verder geen afbreuk aan het feit dat geen rechtsgeldige syntheseseminarie werd neergelegd en hieraan procedurele gevolgen zijn verbonden. De bemerking dat initieel een ontvankelijk beroep werd ingesteld kan worden aanvaard, doch vormt op zich hoe dan ook geen beletsel om dit beroep, op grond van de vaststelling dat geen rechtsgeldige syntheseseminarie werd voorgelegd, te verwerpen.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen te oordelen dat de redengeving die in de beschikking van 2 juli 2021 werd aangegeven niet volstaat om het beroep af te wijzen.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK